

den nuværende ikke duer. Men der er Uenighed om Tidspunktet. Møntmesteren mener, at der ingen Grund er for Staten til at kaste Penge ud paa den gamle Kasse dernede, den kan ikke blive til noget alligevel. Møntguardeinen mener, at der bør ofres nogle Penge paa den, saa kan vi, som han siger, naar vi kommer ind i normale Tider, bygge en ny Bygning; for at vi skal gribe til det, er naturligt, siger han, vi kan ikke vedblivende nøjes med den Bygning dernede.

Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller var inde paa, at der er godt at arbejde dernede, der er ikke noget i Vejen i den Henseende; men det ærede Medlem glemte, at de Oplysninger, som ligger fremme her, viser, at dette forholder sig ganske anderledes. Det kan man ogsaa faa Besked om, naar man gaar hen og taler med dem, der arbejder i Mønten. De er ikke tilfredse. For der er meget slet dernede. Der er snart ikke et Sted, de kan staa og vaske sig. Det Sted, hvor Mandskabet havde deres Vaskeplads, rev man ned for at faa en Maskine ind. Saa smaat er der med Plads dernede. Der er ikke noget ordentligt Omlædningsværelse, ikke noget ordentligt Rum til Spisning. Der er ikke saadanne Forhold, som kræves hos private Arbejdsgivere; men man maa have Ret til at kræve det samme af Statsvirksomheder som af private Virksomheder. Det er ogsaa interessant at se, at Møntguardeinen siger, at han for lang Tid siden har gjort opmærksom paa, at Arbejdet er sundhedsfarligt dernede. Han siger, at han i 1913 fremhævede dette Forhold, han har gentagne Gange henvendt sig til Møntmesteren og sagt, at det er uforsvarligt at blive ved at arbejde under de sundhedsfarlige Forhold paa Værkstedet. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse nogle enkelte Stykker af Møntguardeinens Skrivelse. I Anledning af, at der i Bemærkningerne til Lovforslaget findes anført, at Skorstenstrækket er for svagt og Ventilationen saa daarlig, at Arbejdet i Lokalerne kan være sundhedsfarligt, siger Møntguardeinen — det findes under Bilag 4 i Betænkningen —: „Hertil er at bemærke, at Arbejdet i forskellige Lokaler paa Mønten er sundhedsfarligt, og jeg har ofte paatalt dette overfor den tidligere Møntmester. Da imidlertid alle mine Henstillinger var frugtesløse, bragte jeg i 1913 Spørgsmaalet paa Bane overfor daværende Departementschef Schlichtkrull, som imidlertid bad mig lade saavel dette Spørgsmaal som en Henstilling om en forbedret Kontrol bero

uden at afgive nogen Indberetning, hvilken Anmodning jeg efterkom, skønt den var mig ret uforstaaelig.“

Videre siger Møntguardeinen: „Efterhaanden som Tiden gik, uden at der blev gjort Skridt til at hidføre nogen Bedring i disse Forhold, mente jeg ikke vedblivende at burde tie og fremkom da den 26. November 1914 med en skriftlig Redegørelse til Ministeriet om forskellige Ulemper saavel ved Kontrollen som ved de hygiejniske Forhold paa Mønten. Paa Finansministerens personlige Foranledning blev Spørgsmaalet om Hygiejnen forelagt Afdelingsingeniør Nobel og Fabriksinspektør Voldum. Afdelingsingeniøren indgav et Forslag til en gennemført Ventilation af hele Møntbygningen. Saavel den daværende Møntmester som den nuværende, der den Gang var Fuldmægtig, fraraadede imidlertid begge, at Forslaget kom til Udførelse, og det blev henlagt.“ Men naar man saa spørger, hvorfor han fraraadede det, viser det sig, at det var, fordi det er ganske umuligt at faa en tilfredsstillende Indretning af den Bygning og følgende urimeligt at koste Penge derpaa.

I sin Skrivelse opregner Møntguardeinen 7—8 forskellige Ting, der skulde laves dernede, for at Forholdene kunde blive nogenlunde tidssvarende, saa at man kunde bruge Bygningen midlertidigt; men naar han saa til Slutning skal vise, hvordan de Indretninger skal være, og hvordan de Maskiner skal staa, siger han, at Oplysninger derom kan han ikke give, da han ikke kender Forholdene nøje dernede og ikke har Grundplanerne for Bygningen. Men Møntguardeinen gør siden opmærksom paa, at han Dag efter Dag har været i Møntbygningen, at han i 11 Aar har været Fuldmægtig dernede, saa han maa vel kende Lokalerne saa nøje, som nogen kan kende dem. Møntguardeinen siger, at hvis det skal blive godt, og Bygningen skal staa fast, saa at Maskinerne kan arbejde, som de skal, maa man naturligvis lave nye Fundamenter, og han siger: „jeg har derfor undladt at foreslaa nogen Forbedring af disse, for det første fordi en Forbedring, som skulde betyde noget, sikkert vilde blive meget kostbar“. Det er rigtigt. Men den Gang vi havde faaet de Oplysninger, sagde vi: det er alligevel bedst, vi faar at se, hvad det vil koste, og saa fik vi et Forslag, ifølge hvilket det vilde koste 418 000 Kr. Det har vi fra vor Side ikke villet gaa med til.

Vi vil ikke gaa med til at koste Penge paa den gamle Kasse dernede. Vi har undersøgt den lige saa nøjagtigt som det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, vi har været dernede mange Gange, og hver Gang